

Vršovice 11.10.2009

Pozdrav: Všechny vás vítám na bohoslužbě, ve chvíli, kdy máme možnost se těšit a děkovat za Boží přítomnost v našich životech.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Pozvedám své oči k tobě, jenž v nebesích trůníš. Hle, jak oči služebníků k rukám jejich pánů, jako oči služebnice k rukám její paní, tak vzhlížejí naše oči k Hospodinu, našemu Bohu, dokud se nad námi nesmiluje. Ž 123,1n

Píseň: 191 Svou oslav Pána písni

Modlitba: Pane Bože, přicházíme s chvalami, ke kterým máme dnes mnoho důvodů. Jsme plní naší vlastní radosti, toho, co se daří doma, co ve sboru, co v zaměstnání. Jsme za to velmi vděční a přece dobře víme, že toto naše soukromé štěstí těžko můžeme přinášet jako pomoc tam, kde je trápení, kde si lidé nerozumějí, kde přichází neštěstí a smrt.

Děkujeme, že smíme svědčit o tom, o co se v životě smíme opírat. Děkujeme, smíme předávat jistotu, že to Ty jsi Pánem našich životů, že Ty člověka neopouštíš ani v situacích, kdy selhává a zdá se mu, že se nic nedaří. Že smíme předávat svědectví o Tvém Synu, Ježíši Kristu, který přišel na svět právě proto, aby před ztracenými, nemocnými, chybuujícími a tápajícími otevíral cestu nového života, nové naděje. Děkujeme, že smíme vědět a smíme svědčit o takové radosti, se kterou nic nepohne.

Prosíme, aby dnes v tomto shromáždění bylo zřetelně a hlasitě zvěstováno pozvání do Tvého království, aby je každý slyšel a odnesl si ve svém srdci. Prosíme o Tvoji přítomnost v Duchu svatém všude tam, kde tě lidé potřebují.

Amen.

Slovo dětem:

Píseň: S223

Čtení: Gn 15,7-12.17-21

Píseň: 691

Text: Ef 2,13-14a.19-22; Ž 127,1-2

Haleluja. Chvalte Hospodina, neboť Hospodin je dobrý, pějte žalmy jeho jménu, neboť je líbezné. Haleluja. Ž 135,3

Dnes jsme se znovu sešli na Boží pozvání v tomto společenství a jsme za to vděční. Je to obrat, který se často a snadno vyslovuje a nese s sebou určité riziko, že se nám vytratí obsah. Smět přijít v neděli do kostela. Smět přijít na bohoslužby. O čem to vlastně je?

My si dnes zároveň připomínáme diamantovou svatbu manželů Veberových, Jiřinky a Emila. A právě oni vybrali text z žalmu 127 jako své vyznání a zároveň svědectví. „Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný.“ S tímto textem se tedy smíme vrátit k větě, kterou jsme začínali - „dnes jsme se znovu sešli na Boží pozvání a jsme za to vděční.“

Za touto větou se neskrývá pouhé vědomí Boží existence. Jde tu o hledání základu vlastního života, našeho putování a hledání. Minulý týden jsme s dětmi prožívali příběh stavby Bábelské věže a mohli si uvědomit, kam nás naše hledání životní jistoty může zavést, jaká má rizika. „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“ Vidíme stavbu, vidíme snahu, vidíme vědomí vlastních nároků, vidíme strach a neporozumění.

Vidím Abrahama, nemůže spát a přemýšlí o všem, co mu řekl Hospodin, jaká zaslíbení mu dal. Zaslíbení, na kterých založil život a jejichž naplnění nepřichází. Abraham vstává a jde poslušně připravit oběť. Všechno je hotovo a Abraham čeká, až sám Hospodin stvrdí smlouvu tím, že projde mezi obětinami. Ale místo toho s slétají krkavci a Abraham se snaží a namáhá, aby je odehnal, aby vše bylo v pořádku připraveno pro Hospodina.

Mám rád tento příběh. Čím dál tím víc. Najednou se díky Abrahamově námaze i to povídání o Bábelské věži ukazuje mnohem životněji. Tady nejde o příběh, u kterého bychom mohli ukázat, že je o těch druhých. Je v něm zachyceno všechno naše snažení, všechnen souboj o naše životní sny, o budoucnost naši i našich blízkých. O to, co v životě vnímáme jako nejpodstatnější - vztahy, naplnění smyslu věcí, které děláme. Kdo by to neznal? Kdo by neznal Abrahamovy pochybnosti, jestli se vydal po správné cestě? A kdo by neznal osamění a neporozumění, ke kterým to vede? Touha po potvrzení života. „Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení.“ Nadarmo se soužíš, Abrahame, nadarmo bereš věci do svých rukou. Závěr tohoto výseku Abrahamova příběhu je zvláštní. Abraham usnul vyčerpáním. Čteme, že na něj padl přístrach a temnota. Jakoby už nebylo kudy jít dál. Přízrak a temnota. Konec.

A do této situace vstupuje vyznání - „Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se

namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení." Tam, kde se zdá, že cesta dál neexistuje, před námi žalmista otevírá přímo masivně svůj důraz. Opakovaným „nadarmo“ ho nám i Abrahamovi stupňuje před očima. Nejde o skepsi, jde o otevření jediné možné cesty. Abraham neslyší nic nového, ale slyší to v nové situaci. Znovu naslouchá zaslíbení, o kterých věděl, ale nyní jasně slyší, že navzdory jeho vlastní slabosti mají budoucnost. To Hospodin staví. Našel jsem v komentáři br. prof. Hellera, že od slova stavět - בנה - je odvozeno slovo בני - syn. Hospodin otevírá budoucnost, život tam, kde my už žádný nevidíme. Právě ty nejzákladnější skutečnosti, u kterých si uvědomujeme čím dál víc, že je zařídít nedokážeme, že je můžeme jenom s vděčností přijímat. To si uvědomujeme právě dnes při ohlížení za dlouhým společným životem Jiřinky a Emila, na jejich rodinu, na jejich přátele, na sbor, na církev.

Budoucnost našich životů je u Hospodina. To my jsme stavebními kameny, se kterými Hospodin pracuje. Jsme kameny na Boží stavbě. Tento až extrémní pohled pisatele epištoly do Efezu nás nevede k pasivitě, ale právě tento pohled nám umožňuje žít aktivně a s nadějí. Je povzbuzením k tomu, abychom se sami odvažovali budovat. Vždyť slyšíme: „V něm je náš mír, on dvojí spojil v jedno.“ To je budoucnost stavby, jejíž smíme být součástí. O tom je věta „Dnes jsme se znovu sešli na Boží pozvání v tomto společenství a jsme za to vděční.“ Přicházíme s důvěrou a s nadějí, že Pán Bůh je při díle a pracuje i v našich životech. A ohlížíme se, vnímáme mnoho Božích darů, díváme se dopředu s abrahamovskou nadějí, že Pán Bůh s námi uskutečňuje svůj plán.

A tak smíme vstupovat do vztahů, i když je jejich budoucnost tak nejistá. Smíme znovu odvažovat, i když jsme raněni selháním svým nebo druhých. Smíme tak činit v důvěře v Boží pomoc v Ježíši Kristu, který spojuje lidi. Smíme vědět, že Pán Bůh žehná snaze o budování rodiny - tak jak nám o tom dnes svědčí Jiřinka s Emilem. Smíme vědět, že žehná stavbám, ve kterých se lidé snaží být pomocí jeden pro druhého - jakkoliv to může vypadat, že to marný boj se zlobou, sobectvím i prostou lidskou slabostí a chybami. Smíme vědět, že jsme součástí Boží stavby pro člověka. „Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; v něm jste i vy společně budováni v duchovní

příbytek Boží.“

A tak dnes znovu můžeme děkovat za všechno, co dostáváme. Za Jiřinku a Emila, za jejich rodinu. Jeden za druhého, za naše blízké. Za všechny, kteří své životy otevřeli pro Boží plán pomoci člověku. Za to, že jsme se dnes znovu mohli sejít v tomto společenství na Boží pozvání.

Amen.

Píseň: 636

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Ten, který 'dává semeno k setbě i chléb k jídlu', dá vzrůst vaší setbě a rozmnoží 'plody vaší spravedlnosti'. Vším způsobem budete obohacováni, abyste mohli být velkoryse štedří; tak povzbudíme mnohé, aby vzdávali díky Bohu. 2K 9,10n

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen. 2K 13,13

Píseň: 643